

forslagets egen Udtrykksmaade paa andre Steder, saasom i § 6, at der efter Overdragelser tilføjes: (Endosséments). For Overensstemmelsens Skyld bør da helst en lignende Tilføjelse gøres efter det paafølgende: „Overdragelse“, skønt den her ganske vist paa Grund af Tilføjelse „in blanco“ er mindre nødvendig, jfr. Endringsforslag Nr. 8.

Da det derhos af Lovforslagets § 5, 2det Stykke ses, at selv om der i den sammenhængende Række maatte findes et ugyldigt Endossément, vedkommende Indehaver dog er besøjet til at gøre Ketten ifølge Beviset gældende, dersom han blot er i god Tro, uden at dette skyldes hans egen grove Uagtsomhed, saa har Udvalget ment, at der straks her i § 3 bør gøres opmærksom paa dette ved en Henvisning til § 5, 2det Stykke, jfr. Endringsforslag Nr. 9. Udvalget finder sig saa meget mere foranlediget til at foreslaa en sliq Tilføjelse, som der i den lige efter følgende Slutning af § 3 findes en Bestemmelse om, at Selskabet, naar Udlevering forlanges, er berettiget til at prøve Gyldigheden af Endossémenterne. Tekstens Bogstav kunde derefter lede til den Antagelse, at Selskabet skulde være besøjet til at undersøge Gyldigheden af hvert enkelt Endossément, og naar blot et hvilket som helst af dem fandtes falsk, kunde vægre sig ved at udlevere Varerne. Men dette vilde være en Misforstaaelse, til hvis Afværgelse en lige forud gaaende Henvisning til § 5, 2det Stykke, vil være vel stiftet.

Derhos har Udvalget overvejet, om der ikke til samme Djemed kunde være Anledning til at ombytte Ordene: „Gyldigheden af Endossémenterne“ med: „Gyldigheden af Indehaverens Adkomst“ eller lignende, men har dog efter den lige forud omtalte Tilføjelse ikke fundet tilstrækkelig Tøje til at foreslaa en sliq Endring.

I øvrigt har Slutningsbestemmelsen i § 3 om den Selskabet tillagte Ret uden nogen tilsvarende Pligt til at prøve Bevisernes Indehaveres Berettigelse til at fordre Varerne udleverede ogsaa fra en anden Side set vaft

Udvalgets Betænelighed. Som Bestemmelsen staar der, fremtræder den nærmest som en Selskabet tillagt vilkaarlig Besøjelse til efter Omstændighederne at udlevere eller nægte at udlevere Varerne, medens dog ifølge Sagens Natur Ret og Pligt paa dette Punkt strengt taget burde falde sammen. Men ganske at nægte Selskabet Ret til at prøve Adkomsternes reelle Gyldighed og paalægge det en ubetinget Pligt til at udlevere Varerne, naar Adkomsterne blot ere formelt i Orden, hvorved Bevisernes Kredit som Omsætningspapirer ganske vist vilde være bedst betrygget, lader sig dog ikke gøre. Selskabet kan fornuftigvis ikke være forpligtet til at udlevere Varerne, selv om det har faaet paalidelige Meddelelser, hvorefter Indehaveren selv maa antages falskelig at have endosseret et Bevis til sig. En Del kunde tale for i Henseende til Varernes Udlevering at paalægge Selskabet en lignende Forpligtelse til at udvise behørig Forsigtighed som den, der er paalagt Selskabet i Henseende til Varernes Modtagelse i § 5, 3dje Stykke, hvor det hedder, at Selskabet ved Varernes Modtagelse og Bevisernes Udstedelse skal lade udvise behørig Forsigtighed med Hensyn til, om der er noget mistænkeligt ved Oplæggerens Adkomst til Varerne. Da det imidlertid tør forudsættes, at Selskabet for sit eget gode Renommees Skyld vil benytte den det indrømmede Handlefrihed paa en fornuftig Maade, medens en udtrykkelig Fremhævelse af Pligten og Ansvaret ved Udleveringen kunde fremkalde en Uengstelighed og Usikkerhed hos det, som muligvis affødte overdrevne Bæmskeligheder ved Varernes Udlevering og altsaa vilde virke i Modstrid med det Formaal at styrke og lette Bevisernes Kredit i Omsætningen, har Udvalget i dets Helhed foretrukket paa dette Punkt at blive staaende ved den foreslaaede Affattelse af Forskriften.

Til § 4.

Da Slutningen af første Stykke fra: „; dog er Selskabet o. s. v.“ ikke staar i en saa nøje Sammenhæng med den lige